

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobce: **A. M.**, narozen X
státní příslušník X
bytem X

zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, Praha 2

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 3. 2023, č. j. CPR-40407-3/ČJ-2022-930310-V248,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání

Shodu s prvopisem potvrzuje: V. N.

a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 11. 2022, č. j. KRPS-30907-40/ČJ-2022-010024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Žalobci bylo prvostupňovým rozhodnutím uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 240/2022 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť pobýval na území České republiky od 10. 12. 2021 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Správní orgán I. stupně dále rozhodl, že žalobci nelze po dobu jednoho roku umožnit vstup na území členských států EU, a stanovil mu dobu k vycestování v délce 15 dnů od právní moci prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán I. stupně⁷¹ neshledal existenci důvodů, které by znemožňovaly žalobcovo vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.

2. Žalobce nejprve obecně uvedl, že správní orgány porušily § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
3. Žalobce dále namítá, že uložení správního vyhoštění a zejména délka doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu. S ohledem na krátkou dobu neoprávněného pobytu (jeho neoprávněnost žalobce nezpochybňuje) a okolnosti, za nichž se žalobce do této situace dostal, je uložení ročního zákazu pobytu nepřiměřené. Správní orgány měly vážit též dopad rozhodnutí na jeho život a možnost cestovat po území EU i v budoucnu. Je nutno vnímat stigma, které na cizinci s uloženým správním vyhoštěním ulpívá a problémy, které mu způsobí do budoucna. Doba vyhoštění není přiměřená délce nelegálního pobytu, který trval jen necelé dva měsíce. Žalobce navíc v průběhu řízení plně spolupracoval se správními orgány. Bezúhonnost žalobce, výjimečnost (excesivnost) jeho jednání a plná spolupráce se správními orgány by měly být zohledněny při stanovení doby vyhoštění, což se nestalo. Správní vyhoštění bylo uloženo v délce, která není přezkoumatelně odůvodněna.
4. Žalovaná rovněž dostatečně neposoudila přiměřenost napadeného rozhodnutí ve vztahu k zásahu do jeho soukromého života, čímž porušila § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně ani žalovaná se nevypořádaly s možnými důsledky rozhodnutí pro budoucí život žalobce. Žalobce je sice mladý a zdravý, tudíž vyhoštění přežije, ale vyhoštěním zároveň zaniká jeho oprávnění pobývat v jiných členských státech EU i na bezvízový styk a je omezena jeho svobody pohybu. Správním orgánům byly známy základní skutečnosti k posouzení existence soukromého života žalobce, které však nezohlednily. Šlo o excesivní jednání jinak bezúhonného žalobce.
5. Žalobce konečně namítá, že při posouzení přiměřenosti vyhoštění byla „vypuštěna“ otázka, ze kterého regionu Moldavska pochází, zda jde o region blízký Podněstří, jaká je v tomto regionu bezpečnostní situace apod., přičemž vlivem Ruské federace je zde situace turbulentní a dynamická. Tvrzení, že se bezpečnostní situace dotýká všech Moldavanů a tudíž není rozhodná, je podle žalobce zjednodušující.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí. Pokud jde o námitku týkající se regionu žalobcova původu, poukázala žalovaná na to, že se touto otázkou zabývalo závazné stanovisko Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“), které bylo v odvolacím řízení přezkoumáno ministrem vnitra. Pokud jde o námitky týkající se přiměřenosti napadeného rozhodnutí a délky zákazu vstupu odkázala žalovaná na odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž uvedla, že přiměřenost správního vyhoštění ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce byla dostatečně vypořádána, zvláště když žalobce na území nemá žádné významné vazby.

Splnění procesních předpokladů a rozsah soudního přezkumu

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Poté přistoupil k věcnému projednání žaloby. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
8. Soud o žalobě rozhodl během jednání konaného dne 9. 5. 2023, z něhož se žalovaná předem omluvila, a soud tedy jednal v její nepřítomnosti (§ 49 odst. 3 s. ř. s.). Žalobce setrval na svém původním stanovisku. Dokazování soud neprováděl.

Obsah správního spisu

9. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 3. 2. 2022 byl žalobce kontrolován hlídkou Celního úřadu pro Středočeský kraj na dálnici D11, když cestoval motorovým vozidlem společně s dalším moldavským státním příslušníkem. Žalobce při kontrole předložil moldavský cestovní pas č. AB0032526, v němž neměl vyznačené vízum pro dlouhodobý pobyt na území Evropské unie a poslední hraniční vstupní razítko z hraničního přechodu bylo více než 3 měsíce staré (11. 9. 2021). Z důvodu podezření z protiprávního jednání žalobce byla přivolána hlídka cizinecké Policie České republiky, Krajské ředitelství policie pro Středočeský kraj.
10. Následně byl žalobce zajištěn a bylo s ním dne 4. 2. 2022 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. V průběhu výslechu žalobce uvedl, že žije ve městě Grigoriopol, kde má rodinný dům. Jde o klidnou oblast, kde nedochází k žádným konfliktům. V místě bydliště by mohl žít bez jakýchkoliv obav a nic by mu tam nehrozilo. Je tam pouze zoufalý nedostatek pracovních příležitostí. Do České republiky přicestoval autobusem přes maďarský přechod Nagylak a pak pokračoval přímo do Prahy. V jiných státech EU nepobýval. Přicestoval proto, aby se podíval na nějaké brigády, svůj pobyt nikde nenahlásil. Je si vědom toho, že na území České republiky mohl pobývat jen po dobu 90 dnů v rámci 180 dnů, chtěl v této lhůtě odcestovat, ale nevyšlo mu to, protože potřeboval vydělat po brigádách a doufal, že mu to projde. Na území České republiky hodlá setrvat ještě tak dva týdny. Je ženatý a má dvě děti, se kterými žije na uvedené adrese. Nemá zde žádné vazby. V Moldavsku má celou rodinu. V případě návratu domů by mu nic nehrozilo, o žádném nebezpečí neví. Mohl by se vrátit bez jakýchkoliv obav. V místě bydliště neprobíhá konflikt a vše je v poklidu. Na vycestování má peníze.
11. Dne 4. 2. 2022 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým uložil žalobci správní vyhoštění, a zároveň mu uložil zákaz vstupu na území členských států Evropské unie po dobu jednoho roku.
12. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 4. 2. 2022 odvolání. Žalovaná rozhodnutím ze dne 25. 2. 2022 toto rozhodnutí zrušila a věc vrátila k novému projednání. Správnímu orgánu I. stupně žalovaná vytkla, že si nevyžádal závazné stanovisko k možnosti vycestování dle § 120a zákona o pobytu cizinců, a uložila mu jej doplnit.
13. Po vrácení věci správnímu orgánu I. stupně vydalo ministerstvo dne 27. 6. 2022 závazné stanovisko, podle něhož je žalobcovo vycestování do Moldavské republiky možné. Z výpovědi žalobce ani ze shromážděných podkladů nevyplývá, že by mu hrozilo v místě jeho bydliště skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Bezpečnostní situace v zemi je i přes obavy z rozšíření ruské agrese stabilní. Obyvatelé Podněstří cestují poměrně svobodně. Stabilní je situace i na administrativní hranici mezi územím kontrolovaným moldavskou vládou a samozvanou republikou Podněstří. Bezpečnostní situace v Podněstří je přes panující obavy na mezinárodní scéně stabilní. Z žalobcovy výpovědi vyplynulo, že vlast opustil dobrovolně s moldavským cestovním dokladem a bez jakýchkoliv problémů. Neuvedl, že by měl mít v případě návratu do Podněstří jakékoliv obtíže. Naopak sdělil, že mu tam nic nehrozí a místo bydliště považuje za bezpečnou oblast, kam dobrovolně odcestuje.

14. Dne 4. 11. 2022 vydal správní orgán I stupně prvostupňové rozhodnutí (viz bod 1 tohoto rozsudku). Konstatoval, že žalobce pobýval na území České republiky bez oprávnění od 10. 12. 2021 do 3. 2. 2022. Pokud jde o přiměřenost správního vyhoštění, žalobce nemá na území České republiky žádné rodinné, sociální či jiné vazby, je v produktivním věku, nejde o zranitelnou osobu, osobu závislou na pomoci jiného, seniora. Je schopen se o sebe postarat i bez cizí pomoci. Sám potvrdil, že mu ve vycestování nebrání žádné překážky a že správním vyhoštěním nebude zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. Má se kam vrátit a v Moldavsku žije celá jeho rodina. Podle správního orgánu I. stupně tedy vyhoštění na dobu jednoho roku nebude nepřiměřeným zásahem. Tato doba byla stanovena s ohledem na délku neoprávněného pobytu a míru zavinění žalobce. Bylo přihlédnuto i k tomu, že jde o první porušení právních předpisů na území České republiky.
15. Žalobce podal dne 14. 11. 2022 odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. V něm mj. namítl, že závazné stanovisko ministerstva k možnosti vycestování není aktuální a mělo by být přezkoumáno.
16. Ministr vnitra dne 1. 2. 2023 potvrdil závazné stanovisko ministerstva a konstatoval, že vycestování žalobce do Moldavska je možné. Tento závěr opřel o dvě zprávy o zemi původu týkající se jednak bezpečnostní a politické situace v Moldavsku (červenec 2022) a přímo též situace v Podněstří (září 2022). Ztotožnil se se závěrem ministerstva o tom, že z výpovědi žalobce nevyplývaly skutečnosti zakládající obavu, že by žalobci v případě návratu do země původu hrozilo skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobce nebyl v zemi původu objektem pozornosti státních orgánů, natož že by byl vystaven jednání, které by bylo skutečným nebezpečím. Žalobce nezmínil žádnou konkrétní obavu s ohledem na svoji osobní situaci. Zmínil jen možnost obecného zhoršení bezpečnostní situace. Špatná ekonomická a bezpečnostní situace se však dotýká všech obyvatel bez rozdílu a nelze ji považovat za adresné pronásledování. Přes obavy z ruské agrese je bezpečnostní situace v Moldavsku stabilní. Situace na administrativní hranici je také stabilní. Z nově shromážděných zpráv o zemi původu nevyplývá, že by v Podněstří došlo po vydání prvostupňového rozhodnutí k jakékoliv změně.
17. Dne 14. 3. 2023 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, kterým zamítla odvolání a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. Žalovaná napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že žalobce v období 10. 12. 2021 do 3. 2. 2022 pobýval na území České republiky bez platného oprávnění, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalovaná nepřisvědčila žalobcovým odvolacím námitkám a shrnula, že mu bylo uloženo správní vyhoštění v souladu se zákonem. Pokud jde o délku zákazu vstupu na území členských států, odkázala na věc, o níž rozhodoval Nejvyšší správní soud, jenž shledal přiměřeným správní vyhoštění na jeden rok za neoprávněný pobyt v délce několika hodin. Horní sazba činí pět let, doba trvání opatření je tedy stanovena v jedné pětině sazby. Ve srovnání s obdobnými případy, po zhodnocení konkrétních okolností případu, pohnutek a míry zavinění žalobce se žalované jeví délka

zákazu vstupu jako přiměřená. S ohledem na neexistenci vazeb žalobce na území České republiky se žalovaná ztotožnila i se závěrem o přiměřenosti samotného vyhoštění.

Posouzení žaloby soudem

18. Soud předesílá, že míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci advokáta jedné ze stranou sporu (srov. závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).
19. Soud předně konstatuje, že obecné námitky, podle nichž že byly v řízení porušeny § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, nepovažuje za samostatné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“* (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedené obecné námitky nedostály, neboť jde pouze o citaci zákonných ustanovení, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí opírá. Soud se jimi proto samostatně nezabýval.
20. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
21. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
22. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

23. Žalobce nejprve namítal nepřezkoumatelnost a nepřiměřenost uloženého správního vyhoštění a délky doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států. Takové nedostatky napadeného rozhodnutí však soud neshledal.
24. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně s odkazem na § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců uvedl, že je toho názoru, že důsledek správního vyhoštění je z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce přiměřený, neboť žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, byť po relativně krátkou dobu, a navíc sám neuvedl skutečnosti, které by nasvědčovaly, že by byl důsledek rozhodnutí o vyhoštění nepřiměřený z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce má veškeré zázemí i rodinné vazby v domovském státě a do České republiky přicestoval jen za účelem výdělků. Nemá zde rodinné, sociální či majetkové vazby. I podle žalované tak nejsou splněny důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány odůvodnily i délku doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU. Přihlédly k relativně krátké době neoprávněného pobytu, k tomu, že šlo o první obdobné protiprávní jednání žalobce, k pohnutkám a míře zavinění žalobce. Proto dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, stanovily pouze v délce jednoho roku.
25. Stanovení konkrétní délky zákazu vstupu na území členských států EU v rámci zákonného rozmezí, které je v daném případě omezeno horní hranicí pěti let, je předmětem správního uvážení. Stanovily-li správní orgány konkrétní délku opatření v zákonných mezích, není soud oprávněn rozhodovat o věcné správnosti úvahy správního orgánu a může korigovat jen zcela zjevné a podstatné vybočení z pravidel logického odůvodnění použité sazby, případně korigovat případy nesoucí znaky svévole, diskriminace a porušení principu rovnosti. Soud konstatuje, že správní vyhoštění s délkou zákazu vstupu na území členských států při spodní hranici zákonného rozmezí, resp. v jeho dolní pětině nevybočuje, ani v případě méně závažného žalobcova jednání, z mezí správního uvážení. Nejde v žádném případě o opatření zcela zjevně nepřiměřené.
26. Je třeba připomenout, že délka doby, po kterou nelze cizinci vstup na území členských států EU je v § 119 zákona o pobytu cizinců stanovena *relativně určitě*. U každé skutkové podstaty, pro kterou se správní vyhoštění ukládá, je stanovena pouze maximální délka doby (3, 5, nebo 10 let). Určení konkrétní doby v každém jednotlivém případě je pak věcí *správního uvážení*, při jehož přezkumu je soud omezen. Může přezkoumávat zejména zneužití správního uvážení a překročení jeho mezí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a dále to, „*zda řízení předcházející vydání napadenému rozhodnutí proběhlo v souladu se zákonem, tj. zda v něm byla respektována všechna procesní práva žalobce*“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42). Jinými slovy může soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumávat pouze to, zda správní orgán nevybočil z mezí pro správní uvážení. Rozšířený senát k tomu v citovaném rozhodnutí uvedl, že „*[s]právní uvážení je v prvé řadě vždy limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky; z nich lze vyvodit, že i tam, kde vydání rozhodnutí závisí toliko na uvážení správního orgánu, je tento orgán omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně [...], tj. principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl.*“ Jen z těchto hledisek tak může soud stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území EU, přezkoumat.

27. Již výše soud uvedl, že správní orgán I. stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jasně uvedl důvody, pro které bylo přistoupeno právě ke stanovení doby jednoho roku. Žalovaná pak v napadeném rozhodnutí odůvodnila, proč neshledala stanovenou dobu nepřiměřenou. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalované tak obsahují úvahy žalované a správního orgánu I. stupně a nevybočují ze skutkových okolností posuzovaného případu ani z dalších hledisek, která může soud v případě správního uvážení přezkoumávat.
28. Stanovení délky zákazu vstupu nelze považovat za nepřiměřené v tom smyslu, že by překračovala meze správního vyhoštění. Ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců umožňuje uložit cizinci správní vyhoštění až na 5 let, přičemž žalobci byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v rozsahu jednoho roku (tj. ve výměře odpovídající pětině zákonné sazby). V tomto nelze shledat zneužití či překročení mezí správního uvážení, ani jiné porušení zákonných pravidel, při kterém může soud výjimečně do užití správního uvážení žalovanou a správním orgánem I. stupně zasáhnout. Žalobní bod je proto nedůvodný.
29. Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost a nepřiměřenost napadeného rozhodnutí z hlediska posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého života žalobce.
30. Soud ani s touto námitkou nesouhlasí. Z § 174a odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců vyplývá povinnost cizince při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodování správních orgánů do soukromého a rodinného života poskytnout veškeré relevantní informace. V této souvislosti soud (ve shodně se správním orgánem I. stupně a se žalovanou) poukazuje na to, že žalobce během výslechu dne 4. 2. 2022 uvedl, že sám plánoval Českou republiku opustit (údajně za dva týdny po výslechu), že na území České republiky žádné nemá rodinné příslušníky, žádné kulturní, společenské či jiné vazby. Zároveň neuvedl, že by uložení správního vyhoštění mělo představovat jakýkoliv zásah do jeho práv a nebyl si vědom žádné překážky vycestování z České republiky.
31. Žalobce se mýlí, namítá-li že správní orgány při posuzování přiměřenosti správního vyhoštění vycházely pouze ze skutečnosti, že se má žalobce v zemi původu kam vrátit, neboť má v zemi původu rodinné zázemí. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgány v případě žalobce zohlednily dostatečně veškeré skutečnosti, které v řízení vyšly najevo. Zároveň nelze říct, že by se správní orgány nezabývaly jednotlivými kritérii uvedenými v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. S ohledem na obecnost žalobního bodu (srov. bod 14 tohoto rozsudku) soud neshledal, že by v jakémkoliv směru bylo zjištění skutkového stavu provedené správními orgány nedostatečné, a že by proto muselo být doplněno.
32. Žalobce ani v průběhu předcházejícího správního řízení, ani v řízení před soudem neuvedl žádnou dostatečně konkrétní skutečnost týkající se následků správního vyhoštění pro jeho soukromý či rodinný život, k potřebě cestovat po území EU anebo k tomu, jaké konkrétně jím tvrzené problémy mu uložení správní vyhoštění způsobí. V rozsahu obecnosti tohoto žalobního bodu proto soud porušení zásady přiměřenosti s ohledem na existující soukromý život žalobce neshledal. Žalobní bod je nedůvodný.
33. Žalobce rovněž stručně namítl nedostatečné posouzení důvodů znemožňujících vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Konkrétně uvedl, že správní orgány „vypustily“ otázku, z kterého regionu Moldavska pochází, zda jde o region blízký Podněstří, jaká v tomto regionu panuje bezpečnostní situace apod., přičemž situace v regionu je vlivem

Ruska turbulentní a dynamická. Tvrzení, že se bezpečnostní situace dotýká všech Moldavanů, je dle jeho názoru zjednodušující.

34. Námitka byla uplatněna bez bližší individualizace ve vztahu k žalobcově situaci. Soud proto znovu připomíná, že se uplatněnou námitkou mohl zabývat pouze ve stejné míře obecnosti, neboť v opačném případě by vykročil z mezí vázanosti uplatněnými žalobními body (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
35. Žalobce pochází z města Grigoriopol, jež se nachází na území samozvané tzv. Podněsterské moldavské republiky. Soudu je známo, že bezpečnostní situace v Moldavsku a zejména v Podněstří je dlouhodobě napjatá, k čemuž v poslední době přispívají i úvahy a spekulace o tom, že může dojít k přelití válečného konfliktu vyvolaného Ruskou federací na území Ukrajiny. Vyhláškou č. 28/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších změn, bylo za bezpečnou zemi původu prohlášeno Moldavsko, ovšem právě s výjimkou Podněstří, které není pod kontrolou centrální moldavské vlády.
36. Podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že *policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.* Podle § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců *není vycestování cizince možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.*
37. Správní orgán I. stupně si po zrušení jeho předchozího rozhodnutí vyžádal za účelem prověření možnosti vycestování závazné stanovisko ministerstva k této otázce. Ministerstvo popsalo na základě zpráv o zemi původu situaci v Moldávii a v Podněstří jako relativně stabilní, přihlédlo k obsahu žalobcovy výpovědi a na základě těchto zjištění konstatovalo, že z výpovědi žalobce ani ze shromážděných podkladů nevyplývá, že by mu hrozilo v místě jeho bydliště skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo proto uvedlo, že vycestování žalobce do země původu je možné. K témuž závěru dospěl na základě aktualizovaných zpráv o zemi původu i ministr vnitra v potvrzujícím závazném stanovisku ze dne 1. 2. 2023. I podle ministra vnitra z výpovědi žalobce a ze shromážděných zpráv nevyplynuly skutečnosti zakládající obavu, že by žalobci v případě návratu do země původu hrozilo skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Ministr vnitra zdůraznil, že žalobce nebyl v zemi původu objektem pozornosti státních orgánů, nezmínil žádnou konkrétní obavu s ohledem na svoji osobní situaci. Zmínil jen možnost obecného zhoršení bezpečnostní situace.
38. Není tedy pravdou, že by se správní orgány nezabývaly bezpečnostní situací v místě žalobcova bydliště. Naopak v souladu se zákonem opřely závěry o závazné stanovisko ministerstva k možnosti vycestování vydané podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jež bylo později potvrzeno stanoviskem ministra vnitra. Z uvedených stanovisek ani z relevantních podkladových zpráv použitých ke zhodnocení situace v Moldavsku nevyplývá, že by hrozilo akutní riziko vzniku situace (např. nerozlišujícího násilí), kdy by žalobci v případě návratu hrozilo skutečné nebezpečí, že by mohl být podroben mučení,

nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu nebo jinému podobnému či závažnějšímu jednání. Žalobce sám při výslechu uvedl, že návrat do země původu pro něj nebude mít žádný negativní dopad, v Moldavsku žije celá jeho rodina a není si vědom žádného nebezpečí v případě návratu. Zároveň potvrdil, že má v úmyslu se domů za rodinou vrátit. Žalobce ve správním řízení ani v řízení před soudem netvrdil ani nedoložil, že by mu v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí, ani že by jakoukoliv podobnou újmu utrpěl v minulosti. Neuvedl ani skutečnosti, z nichž by se dalo riziko vzniku újmy dovodit. Z obsahu spisu je současně zřejmé, že žalobce na území České republiky nevede rodinný život. Celá jeho rodina zemi původu, byť na území mimo správu centrální vlády.

39. Soud nemůže přisvědčit žalobcově námitce, podle níž se správní orgány nezabývaly dostatečně bezpečnostní situací v Moldavsku, resp. v Podněstří. S ohledem na absenci jakýchkoliv konkrétních tvrzení týkajících se žalobcovy konkrétní situace, správní orgány dostaly svým zákonným povinnostem, pokud se touto otázkou zabývaly jen v relativně obecné rovině. Závazné stanoviska ministerstva a ministra vnitra ani podkladové zprávy, jež byly k vypracování těchto závazných stanovisek použity, žalobce žádným relevantním způsobem nezpochybnil. Pokud snad žalobce mínil namítat, že bezpečnostní situace v Podněstří by měla být hodnocena i v rámci posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, pak i zde platí, že žalobce ve správním řízení (ani v řízení před soudem) neuvedl žádné okolnosti, které by zakládaly důvodný předpoklad, že by k takovému zásahu vůbec mohlo dojít.
40. Závěrem soud konstatuje, že je mu znám rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2022, č. j. 16 A 52/2021-15, kterým bylo zrušeno správní vyhoštění uložené státnímu příslušníku Moldavské republiky, a to s ohledem na válečný konflikt na Ukrajině a destabilizaci celého regionu. V projednávané věci však soud přihlíží k tomu, že rozsudek Městského soudu v Praze byl vydán bezprostředně po zahájení ruské invaze na Ukrajinu a v danou dobu se jevilo jako velmi pravděpodobné, že invaze ruských vojsk nezasáhne toliko Ukrajinu. Nyní se s ohledem na vývoj situace nejeví, že by i na území Moldavska mohlo bezprostředně dojít k rozpoutání konfliktu. Ostatně, ani žalobce nepoukazoval na možná rizika, která by mu v souvislosti s válkou na Ukrajině a jeho návratem do Moldavska hrozila.
41. Námitka není důvodná.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

42. Jelikož soud neshledal žádný žalobní bod důvodným a z obsahu spisu nezjistil ani nezákonnost, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
43. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který nebyl ve věci úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která byla naopak plně úspěšná, žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 9. května 2023

Mgr. Jan Čížek, v.r.
soudce